

Fotografen som kan tala med hundar

MER Publicerad 15 september 2008 kl. 04:00 Uppdaterad 16 september 2008 kl. 10:40

Hundfotografen i fokus. Några inramade fyrfotingar spanar in mannen bakom kameran.

Roland Bengtsson

Människans bästa vän gör inte som människan vill. En självständig krabat som vägrar gå i ledband, sitta fint i tomteklädnad och vifta på beställning. Det är ingen lek att vara hundfotograf.

Dagens första objekt heter Nogger och är en lydig korsning mellan dobermann, labrador, flatcoated retriever och collie. Mest ser han faktiskt ut som en blandning av golden retriever och nova scotia duck tolling retriever.

Nogger sköter sig väldigt bra, rena mönstermodellen. Gör som han blir tillsagd, sitter, ligger och ler med hela tandköttet mot fotografen.

Björn Månsson blåser konstiga ljud i en tomflaska och kastar plastdjur i luften. Plötsligt smäller han av några skott med kameran. En bångstyrig byracka eller en mer lynnig jycke hade inte gillat läget. Men det här går himla smidigt och matte är stolt. En duktig treåring har förevigats.

På väg ut ur affären tappar Nogger fokus, lyfter på ena baktassen och lämnar ännu ett avtryck åt eftervärlden. En kisstråle mot hörnet av disken. Det där var utanför manus.

Medan butiksägarinnan Ingrid Celin hämtar en blöt trasa dyker nästa kund upp. Det blir ett snabbmöte med intima snifforgier på golvet i Celins foder på Storgatan i Åstorp.

Björn Månsson driver ambulerande fotofirman Happy dogs tillsammans med en kollega. Han har varit tidigt på plats och monterat en liten studio i affären. Under drygt tio år har han koncentrerat sig på människans bästis och hunnit fånga mer än 50 000 unika exemplar på bild.

— Jag har en prickig dalmatiner själv och är förtjust i djur, så jobbet förenar nytta med nöje. Det började i liten skala, med att jag stack ut på brukshundsklubbar med min kamera. Nu är vi ledande i branschen och har vår bas i Nyhamnsläge. Vi täcker in sträckan här nerifrån Skåne och upp till Uppsala. Varje hund har tio minuter i rampluset, och jag letar efter det perfekta ögonblicket. Det brukar räcka med någon sekund av kontakt.

Han är lite av illusionist, Björn Månsson. Visslar, ylar och formar munnen till små ljudserenader. Dessutom har han en arsenal av hjälpmedel. Allt för att trollbinda sina objekt.

— Det bästa är att blåsa i en flaska, då blir de förvånade. Och en vipa är bra att fånga katternas uppmärksamhet med.

Karin Öhman och Nalle gör entré. Efter kort rundvandring och lite nosande börjar allvaret.

— Du kan vara nära honom där framme, och så kan du ta av kopplet, viskar Björn.

— Han är 13 år och sticker inte, och jag har mutor och godis på mig, säger Karin.

Nalle sätter sig på kommando.

— Nu kan du ta ett steg i sidled. Det är bra... Kanske blir det vackrare ljus om han kommer lite fram. Såja, bra jobbat.

Björn Månsson håller ett gummidjur över huvudet och klämmer fram ett pipljud. Plötsligt brinner en fotoblixt.

— Oj, där visade han tungan, men det var bara charmigt.

Dags för nya insatser.

Henrik Nordwall blickar framåt, och tänker julkort. Hans lilla spaniel heter Zimba och hans plastpåse döljer en röd tomtedräkt. Det är inga problem med själva kroppsstrumpan, men luvan känns trång och vill liksom inte sitta där den ska.

Henrik får kämpa en del med gummibandet under hakan. Ett tålamodsprövande pilljobb, speciellt som Zimba har mycket spring i de korta benen. I ett magiskt och blickstillta blixttögonblick lyckas ändå fotografen fånga årets julmotiv.

Större utmaningar väntar. Barbara Nilsson ser en idealbild framför sig, med raskatten Lordi och hunden Bardi tillsammans inom glas och ram. Tyvärr verkar det inte som om hon snackat igenom projektet med huvudaktörerna.

När Bardi äntligen lägger sig tillrätta på fotografens lilla podium har Lordi sprungit och gömt sig bakom fondpapperet. Sådär håller det på. Här har vi att göra med två extremt svårsynkade individer.

— Snittiden för att fotografera en katt är 25 minuter, berättar Björn Månsson.

Det slutar lyckligt det här också, på något obegripligt sätt.

Det går på löpande band. Totalt är 34 kunder inbokade.

— Mellan fyra och sex bilder försöker jag få på varje, så att det finns lite att välja mellan för husse och matte. Statistiken säger att bara ett av hundra fototillfällen misslyckas, eller blir halvtaskigt. De besvärligaste hundarna är de som är rädda. Om de är skraja för blixten är det lika bra att avbryta.

— Annars jobbar jag mest med ägarna, precis som hundpsykologerna gör. Man ser mycket konstigt, typ de som inte lyckas ta kommandot över sina djur. I extremfallen är det bättre att vara själv med juckarna. De brukar lyda mig.

Trots tålmod och social kompetens kommer Björn Månsson att bli utskälld många gånger innan dagen är slut. Men någon måste ju göra hundjobbet.

Per Ohlsson (/mer/per-ohlsson/)

(mailto:)
